భోగి

శ్రీ కె. ఎస్. వి. నరసింహం

విష్ణుమూర్తి అటకెక్కాడు.

ముందు పాత ట్రంకు పెట్టెలు రెండు దిగాయి. ఆ తరువాత పాత బట్టె వొకటి, వొక గోనెమూట, మరో చెక్కపెట్టె వరుసగా దిగాయి.

నిచ్చెన మధ్య ఉన్న రఘు 'ఇంకా ఏమున్నాయి నాన్నా?' అన్నాడు.

'పరటలూ గబ్బిలాలూ లేవూ ? అవీ దించుతారూ?' అంది క్రిందినుంచి సుశీలమ్మ.

'చీకటిగా వుంది...టార్చి యిచ్చేదా నాన్నా ?' అంది శారద, తమ్ముడెక్కిన నిచ్చెన జారిపోకుండా పట్టుకుంటూ.

'టార్చితోబాటు కళ్ళజోడు కూడా యిస్తే అక్కయ్యా ?' అన్నాడు కడగొట్టు పిల్లవాడు వాసు.

అందరూ గొల్లుమని నవ్వారు.

'విన్నారా ?' అంది సుశీలమ్మ, కొంగు నోటి కడ్డం పెట్టుకుని నవ్వు దాచుకుంటూ.

బుంగమూతిపెట్టి, కళ్ళు చిట్లించి, ఉక్రోషంతో అన్నాడు విష్ణుమూర్తి—'ఆఁ...ఆఁ...వింటా... మూడు దినాలూ...మూడు మూడు పూటలూ వేధించుకు తిని నన్నటకెక్కించి; యిప్పుడు తీరి కూచుని నా వాలకం చూస్తూంటే నవ్వుగా వుండదూ మీకు?...ఉంటుంది...'

'అది కాదండీ...'

'ఏది కాదు? నేనింక యీ అటకమీద వొక్క నిమిషం కూడా ఉండను...వొరే రఘూ ! నువ్వు కిందికి తగలడి యీ నిచ్చెన కాస్త సరీగ్గా పట్టుకో... నేను దిగేస్తున్నా...' అన్నాడు విష్ణుమూర్తి.

కథ అడ్డం తిరుగుతోందని గ్రహించిన సుశీలమ్మ అంది. 'నేనిప్పుడేమన్నానండీ...'

శ్రుతితో ఉపశ్రుతిలాగా అందుకున్నారు పిల్లలు.

'ఉహు...దిగెయ్యొద్దు నాన్నా...'

'ఇంకేమున్నాయసలు? వొకపెట్టెగదా...అది దించెయ్యరాదా నాన్నా...'

'కానీలే నాన్నా...'

పిల్లల మొహమాటానికి లొంగిపోయినట్టు మళ్ళీ అటకను కెలికాడు విష్ణుమూర్తి.

అటకమీద వెలుతురు లేదు. గాలికూడా లేదు. ఇనుప చువ్వలమధ్య యిరుక్కున్న జాజికాయ పలకల పెట్టె ఎంతకూ కదిలి రావడం లేదు. 'దీని తస్సాగొయ్యా' అని తిట్టాడు విష్ణుమూర్తి. అటకనే తిట్టాడో, అహల్యాదేవిలాగ కూచున్న ఆ పెట్టెనే తిట్టాడో—ఆత్మలింగాన్ని కదిలించే రావణాసురుడిలా పెట్టె అంచుల్ని పట్టుకుని వూపేశాడు. అమ్మయ్యా...ఎలాగైతేనేం...పెట్టె కదిలింది...

పెట్టె అటక దిగింది. ఆ వెంటనే విష్ణుమూర్తికూడా దిగేశాడు. అక్కణ్ణుంచి గగ్గోలు ప్రారంభమైంది.

అసలు గోల ఆ యింట్లో చాలా దినాలక్రితమే ఆరంభమైంది. మూడు దినాలనుంచీ మరీ ముమ్మరంగా కొనసాగుతోంది. రేప్పొద్దున్న భోగిమంటకు యింట్లోవున్న చెత్తాచెదారమంతా తగలబెట్టెయ్యాలి.

చాలా సంవత్సరాలబట్టీ 'అలసామానుల కొట్టులో అటకలో'నిగూఢగుప్తంగావున్న పాతవస్తువుల్ని కిందికి దించాలి. ఏతత్ వస్తు సముదాయాన్ని శోధించి పారేసి పనికిరాని వాటిని భోగినాటి ప్రొద్దున్న అగ్ని హోత్రుడికి ఫలహారం పెట్టాలని కుటుంబ సభ్యుల 'జనరల్ బాడీ'లో తీర్మానింప బడినది. అటకమీది వస్తువులలో లభింపగల చిత్రాతిచిత్రవిచిత్రములైన పాతపరికరాలపై దృష్టితో ('మెకానిక్ మనస్తత్వం గల) వాసూగాడు, అట కానవచ్చెడి పాతపుస్తకముల మీది ఆసక్తితో రఘు (ది నొటోరియస్ హొరేషి యస్ చదువరి), అటక వస్తువుల్లో దృగ్గోచరము కాగల చారిత్రక పత్రములమీది మనసుతో శారద (ది లేడీ ఎక్స్ప్లోరర్!)— ఈ తీర్మానాన్ని ముక్త కంఠాలతో బలపరిచారు.

సుశీలమ్మకు పాత అటకపట్ల జాలీ సాను భూతీ కద్దు. ఇంకో రెండు మూడు నెలలకి ఆ చివరని వాసం పూర్తిగా పుచ్చి అటక కూలిపోతే ఆశ్చర్యం లేదు. అదొహటేన్నీ, అటకమీది పంది కొక్కుల కాపురాల పాటల పల్లవి భరింపరానిదిగా వుంది. వంటింట్లో రాత్రిళ్లూ (అపుడపుడూ పగళ్లూ కూడా) అవి జరిపే గజదొంగతనాలకు అంతూ పంతూ లేకుండావుంది. ఈకారణాలవల సుశీలమ్మ విష్ణుమూర్తిని సాధించి సాధించి (టు యూజ్ ది పాపులర్ ఇడియమ్— చెవినిల్లు గట్టుకుని పోరి) ఎట్లాగైతేనేం అతణ్ణి అటకెక్కించింది. సామానులు క్రిందికి దింపించింది.

కాని, యిదంతా వొట్టి నాటకమంటాడు విష్ణుమూర్తి. ఆఫీసుకు హాయిగా శెలవులైన దినాల్లో కూడా తను ఆనందంగా వుండరాదని తల్లీ పిల్లలు కూడి చేసిన పన్నాగ మిదంతా అంటాడు. అత నేమనుకుంటేనేం. అటకెక్కాడు. 'చిరకాలపు జీవధ'నాన్ని అటకనుంచి దించాడు.

నాటకం తెరదీసినప్పటి సందడిలాగా 'గగ్గోలు' మొదలైంది.

'ఆర్యపుత్రా! అనంతర కరణీయమునకు సన్నద్ధులవౌదమా ?' అంది సుశీలమ్మ. అని నవ్వింది.

విష్ణుమూర్తి బుద్ధావతారపు 'ఫోజ్' పెట్టాడు.

ఆ సరికే రెండు పాత ట్రంకు పెట్టెల్లోని సర్వస్వాన్నీ ఆ గది నేల నాలుగు చెఱగులకూ పరిచి పెట్టేశాడు వాసుగాడు. గోనె మూట విప్పి అందులోని సామగ్రిని దిమ్మరించింది శారద. రఘు ఒక చెక్క పెట్టెను మొత్తం ఖాళీచేసి పారేసి, అద్దాని పైన కూచుని అపుడు దింపిన జాజికాయ పలకల పెట్టెను సాధిస్తున్నాడు.

'చూడండీ — మీ వంశోద్ధారకులు' అంది సుశీలమ్మ. అని, మళ్లీ నవ్వింది.

విష్ణుమూర్తి కూడా నవ్వాడు.

అంతలో అరిచాడు వాసుగాడు: 'అమ్మా... యిందులో రెండు చక్కటి బూట్లున్నాయి.. చక్కగా వున్నాయి. చిన్నవిగా వున్నాయి...ఎవరివమ్మా యివి ? .. అరరె...వీటికి లేసులు కూడా ఉన్నాయమ్మో!!...' లేసులు చేతపట్టుకుని జోళ్లు ఊగిస్తున్నాడు.

శారద రెండు పాత పత్రాల వంటి వాటిని చేజిక్కించుకుంది... 'ఏమిటి నాన్నా యిది ? అప్పు పత్రమా ' అంది; వొకదాన్ని చూపిస్తూ.

'కాదు—వీలునామా!....'

'ఎవరిది ?'

'ఎవరిదా?...నాదే...'

'భలె...పో నాన్నా...ఇంత పాతది. వెయ్యిన్నీ తొమ్మిదివందలా యాభై రెండు—అదీ తేదీ...ఎవరిదో చెప్పవూ ?'

'మీ తాత రాశాడే శారదా...'

'అట్లా చెప్పరాదూ...నీకేం రాశాడు నాన్నా?'

'ఏం రాశాడా? అడపాదడపా అటకెక్కి సామాన్లు దించమని రాశాడు. ఆ మాత్రం ఆ పత్రం చదువుకోలేవటే?'

'అక్షర పోలికే లేకుండా వుంది నాన్నా...' అని కూడికూడి చదువుకుంటోంది శారద.

'మీరు రాయరూ వీలునామా ?' అంది సుశీలమ్మ.

అదిరిపడ్డాడు విష్ణుమూర్తి. 'ఏమిటీ ?' అన్నాడు.

'మాటవగసకన్నాను లెండి—నాకేం రాస్తారు?' అంది సుశీలమ్మ నవ్వుతూ.

'నీకా? యీ చెత్తంతా మొత్తంగా రాసిస్తాను; చాలా?'

'అబ్బో!—మరి పిల్లలకు?'

'ఇంట్లోవున్న అన్ని పుస్తకాలూ రఘుగాడికి, చాకులూ కత్తిపీటలూ, యినపచువ్వలూ యిత్యాదులు యావత్తూ వాసూగాడికి...యిక శారదకు; పాపం—శారదకు నేనేమిచ్చేది?...'

రఘుకు చాల పుస్తకాలు దొరికాయి. ఒక్కొక్క పుస్తకాన్ని దులిపి తట్టి దుమ్ము వదలగొడుతున్నాడు. కొన్ని పుస్తకాలు విగత జీవాలు. కొన్ని జీవచ్ఛవాల్లా ఉన్నాయి. కొన్ని 'టచ్ మి నాట్'లు; తాకితే చిరిగిపోతున్నాయి. ఒక పుస్తకం పేజీలు తిరగేసి తిరగేసి—దానిపేరు కనుక్కోలేక పోయాడు రఘు. అట లేదు. కొన్ని కాగితాలూ లేవు. విష్ణుమూర్తి చేతికిచ్చి 'ఏం పుస్తకం నాన్నా యిది? అన్నీ పద్యాలు...పుస్తకం పేరూ లేదు కవి పేరూ లేదు...అబ్బో...అప్పుడు నీ అక్షరాలు భలే గుండ్రంగా ఉండేవే; పేజీ పేజీకీ నీ పేరు రాసుకున్నావు. ఇంతకీ ఏం పుస్తకం యిది? ఏదైనా ప్రబంధమా?' అన్నాడు.

పుస్తకం చేతుల్లోకి తీసుకునిచూసి ఉలిక్కిపడి గతుక్కుమన్నాడు విష్ణుమూర్తి. 'ఇదీ...ఇదీ' అని నీళ్లు నమిలాడు. 'ఇదీ...అవునౌను...ప్రబంధమేరా... ఆ పుస్తకాలేమిటీ?' అని సుపుత్రుడి దృష్టి మరల్చాలని చూశాడు, 'ప్రబంధా'న్ని మేజా సొరుగులోకి తోసేస్తూ.

దాచిపెట్టబడ్డేప్రతిదీ చూచితీరాలనేకాంక్షను కలిగించేదే గదా! అందుచేత 'ఏం ప్రబంధం నాన్నా అది? మనుచరిత్రేనా?.. వొచ్చే సంవత్సరం నాకూ దాంటోంచి కొంత పోర్షన్ పెడతారేమో...ఏదీ చూదాం తే' అన్నాడు రఘు; ఒకవంక సొరుగు తెరిచి పుస్తకం తీసుకోవాలని ప్రయత్నిస్తూనే.

విష్ణుమూర్తి దిక్కు తప్పిన వాడిలా ముఖం పెట్టాడు. మేజా సొరుగుకు చెయ్యి అడ్డం పెట్టి 'అబ్బే...అబ్బే .. అదీ మనుచరిత్రం కాదురా; వసు చరిత్రం...అదయినా పాత ఎడిషన్' అని తడబడ్డాడు. మళ్ళీ కుదుటబడ్డాడు. 'అబ్బో...ఎప్పటిదనీ...అంతా గజిబిజిగా వుంటుంది...యిప్పుడు చక్కగా పాకెట్ బుక్ సైజ్‌లో వొస్తున్నదిగా కొనుక్కుందువు గానిలే ...అదీ కాకపోతే టీకాతాత్పర్యంతో డీలక్స్ ఎడిషన్ కొనుక్కుందువులే......' అన్నాడు.

అంతలో 'కెవ్వు'మని కేకవేసింది శారద... 'తేలు! తేలు!!' అని అరుస్తోంది.

రఘు అటు వెళ్ళాడు.

'బ్రతికాన్రా తండ్రీ' అనుకున్నాడు విష్ణుమూర్తి.

అంతలో చప్పున మేజా సొరుగుతీసి పుస్తకం దొరకబుచ్చుకుంది సుశీలమ్మ....'ఏం పుస్తకమండీ...' అంటూ. పేజీలు తిరగేసి, అక్కడక్కడా పద్యాలు చదివి చూసింది. చిన్నపిల్లల్ని బెదిరించేట్టు కళ్ళురిమి, నాలుక పంటితో నొక్కి అభినయించి 'ఇదేనా మీ చదువు ?' అంది.

దొరికిపోయిన దొంగలా గాభరా పడిపోయాడు విష్ణుమూర్తి. 'నన్ను క్షమించు...యిప్పుడీ పుస్తకం బయటపెడితే వాళ్లు నన్ను ముప్ఫై చెరువుల నీళ్లు తాగిస్తారు' అన్నాడు.

సుశీలమ్మ మరోమారు నవ్వి పుస్తకం అతనికిచ్చేసి వెళ్లిపోయింది.

విష్ణుమూర్తికి మనసు కుదుటబడింది. పుస్తకాన్ని మేజా సొరుగు లోపలగా దాచేసి రఘు వదిలిపెట్టి వెళ్లిన పెట్టె శోధిస్తున్నాడు. ఆ పుస్తకాలు—'చంద్రరేఖా విలాపము' ఇత్యాదులు. ప్రబంధాలే. కాని, పద్యాల్లో బూతులు—శృంగార సుగంధాలు.

తేలును కొట్టడానికి హాల్లీనకం జరుగుతోంది. శారద ఒక వంటకట్టె పుచ్చుకుంది; తేలు కదల కుండా ఆగినప్పుడు ఒక్క దెబ్బతో కొట్టెయ్యాలని చూస్తోంది. ఒక చేత్తో ఒక పెద్ద అట్ట, మరో చేత్తో యినుపచువ్వ పట్టుకుని సమయంకోసం చూస్తున్నాడు రఘు. 'ఇటానిలిపెట్టండి — వీధిలోకి తీసుకువెళ్లి చంపుదాం' అంటున్నాడు. సుశీలమ్మ చీపురు పుచ్చుకుని తయారయింది. 'నువ్వటుండరా వాసూగా! చూస్తే దాన్ని ముద్దు పెట్టుకునేలా వున్నావు' అంటూ చేతిలోని చీపురు తిరగేసింది.

ఎట్టకేలకు తేలు, పాపం, చచ్చింది!

'తేలుగారి అంతిమయాత్ర' అంటూ అట్టతో వీధిలోకి వెళ్లాడు రఘు. గోల గోలగా అరుస్తూ వాసూ కూడా వెంటబడ్డాడు.

'జాగర్తండీ ... మాయ తేళ్లు...ఏ మూల దాక్కుంటాయో ఏమో...ఆ పుస్తకాలు కాస్త చూసి దులపండి' అంది సుశీలమ్మ భర్తతో.

శారద చాలా సామ్రగిని ఒక పట్టుపట్టి వది లేసింది. గదంతా చిందరవందరగా వుంది. మళ్లీ వాసూగాడొచ్చి గజిబిజిని మరింత కలగాపులగం చేస్తున్నాడు. రఘు ఆ గదిలో పాతపుస్తకమన్నది కనిపిస్తే చాలు—శోధించి పారేస్తున్నాడు. సుశీలమ్మ ఒక వంక భర్తతోనూ మరోవంక పిల్లలతోనూ మాట్లాడుతూనే కసురుతూనే, అటు యిటు అటూ యిటూ ఏర్పరచి పారేస్తూ మహారణ్యంలో మార్గం వెదుక్కుంటున్న దానిలా నానాహంగామా చేసేస్తోంది.

ఇదేం అయేపనిలాగ కనిపించలేదు విష్ణు మూర్తికి. ఇక లాభం లేదనుకుని చెక్కపెట్టె పక్కకువార్చి దానిపైకెక్కినిలబడి కాస్సేపు 'పరి శోధన విరమణ' ప్రకటించాడు. కొత్త ప్రపోజల్ తెచ్చాడు. ఎల్లరూ ఒప్పుకొనిరి.

చెక్కపెట్టెమీద అట్లాగే నిలబడ్డాడు విష్ణు మూర్తి. అతనికొకవేపు సుశీలమ్మ, శారద; మరోవేపు రఘు, వాసు. విష్ణుమూర్తి వేలంపాటలా పాడు తున్నాడు. మొదటగా వొచ్చింది: 'కాకీ నిక్కర్... కాకీ నిక్కర్'...ముమ్మారు పాడాడు—'ఎవరికీ వొద్దా.'

'ఇంటో ఉన్నప్పుడు నువ్వే వేసుకోరాదు నాన్నా?'. వాసూగాడి సలహా.

'రఘూ!...నువ్వేసుకోరాదూ యింట్లో ఉన్న ప్పుడు?' తమ్ముడికి శారద సూచన. రఘు మండి పడ్డాడు 'అలాగేలే! నాన్నా—అదిటివ్వు...నా దగ్గరే దాచిపెడతాను...అక్కపెళ్లిలో బావగారికి చదివిస్తాను' అన్నాడు.

శారద ముఖం ఎర్రబడిపోయింది. 'ఛీ! ఛీ!... చూడే అమ్మా' అంటూ తల్లిపైటలో తలదాచు కుంది. సుశీలమ్మ నవ్వింది.

'ఇటివ్వండి...మన పనిమనిషి ఎన్నోనాళ్ల నుంచో మొగుడికేదైనా పాతగుడ్డ యిమ్మని అడుగు తోంది' అని భర్తచేతినుంచి కాకీ నిక్కరు లాక్కుంది.

పాతగోనెసంచీ భోగికి కేటాయించబోయాడు విష్ణుమూర్తి. సుశీలమ్మ దాన్ని స్వాధీనం చేసుకుంది. 'ఎందుకు పనికొస్తుం?'దంటే 'పెరట్లో గచ్చు తుడుచుకోవ'చ్చంది.

చాంతాటి చుట్ట మూలకి పారేశాడు విష్ణు మూర్తి. 'ఉరెట్టుకోవాలన్నా పనికొచ్చేలా లేదు' అన్నాడు.

'ఉయ్యాల కట్టుకోవచ్చు నాన్నా...' అని శారద దాన్నితీసి తల్లి చేతుల్లో పెట్టింది.' తమ్ముడి పెళ్లయి మరదలుపాపనెత్తుకున్నప్పుడు—మరిచిపోకుండా యీ తాటితోనే ఉయ్యాల కట్టాలమ్మా' అంది.

ఈ మారు ఓటమిని అంగీకరించడం రఘు వంతు.

సుశీలమ్మ విష్ణుమూర్తి వంక చూసింది. నవ్వింది.

విష్ణుమూర్తి, పాపం, చాలా అలిసిపోయాడు. పొద్దుగుంకింది.

దాదాపు అన్ని సామాన్లూ వేర్పరచడం అయి పోయింది. ఏవో కొన్ని కాగితాలుమాత్రం మిగిలాయి.

ఇప్పుడు తీరాచూస్తే 'భోగిమంట కేటాయింపు'— అతి తక్కువ. నాలుగైదు న్యూస్‌పేపర్లూ, మరీ అక్షరాలే పోల్చలేనంతగా చెదలుతిన్న మూడు పుస్తకాలు, కొన్ని గుడ్డపీలికలు, అట్టముక్కలూ, అస్థిపంజరం వంటి ముసలివెదురుబుట్ట వొకటి— అంతే !

'రేపటి భోగియజ్ఞం మంటకు యీ మాత్రం సమిధలు లేకనా నన్ను అటక ఎక్కించారు ?' అన్నాడు విష్ణుమూర్తి వగురుస్తూ.

'పోన్లే నాన్నా ... యిన్నాళ్లకి యీ సామగ్రి వెలుతురుముఖం చూస్తోంది' అన్నాడు రఘు.

'అటక బరువుకూడా తగ్గింది' అంది సుశీలమ్మ, పుచ్చిన అటకవాసంకేసి జాలిగా ప్రేమగా చూస్తూ. విష్ణుమూర్తికేసి చూసి 'మంచినీళ్ళు పుచ్చుకుంటారా, పాపం అలిసిపోయారు' అంది.

'అక్కర్లేదు' అన్నాడు విష్ణుమూర్తి ఉడికిపోతూ.

'పోన్లెండి' అని తప్పుకుంది సుశీలమ్మ.

'తేలు—తేలు—' అంటూ అడావుడి పడుతున్నాడు రఘు. ఈ మారు వొక్కటి కాదు — నాలుగుతేళ్ళ సంసారం. రఘు, వాసు, శారద తలో ఆయుధం తీసుకుని తయారయ్యారు.

మిగిలిపోయిన కాగితాలు కెలుకుతున్నాడు విష్ణుమూర్తి. ఎప్పటెప్పటివో పాతపాతవి బయట పడుతున్నాయి. తను కాలేజీలో ఉండగా తండ్రి తనకు రాసిన జాబు, తనకాలేజీ సర్టిఫికెట్, హైస్కూల్ రోజుల ఆటోగ్రాఫ్ పుస్తకం, కాలేజీగ్రూప్ ఫోటోగ్రాఫ్ ...

జరిగిన దినాల చరిత్రంతా హఠాత్తుగా ముందు నిలిచినట్లైంది.

'అంతగా ఆ కాగితాలు మీదవేసుకోకండి ... తేళ్ళు ఉంటాయేమో—' అంటోంది సుశీలమ్మ.

టక్కున ఆగిపోయాడు విష్ణుమూర్తి. కళ్ల ముందు అనుకోకుండా వజ్రం మెరిసినట్టయింది. చప్పున ఆ కాగితంతీసి చదువుకున్నాడు. అతని కళ్లు వింతగా మెరుస్తున్నాయి. ఉండి ఉండీ అతని పెదవుల మీదికి చిన్న విచిత్రమైన నవ్వు వచ్చింది.

భర్త వైఖరిచూసి, కనుబొమలు ముడిచి 'ఏమిటండీ అది' అంది సుశీలమ్మ. అతని ఆనందానికి కారణం ఊహించుకోలేక పోయింది.

'చెప్పుకో చూదాం' అన్నాడు విష్ణుమూర్తి, అల్లరిగా నవ్వుతూ.

ఆ నవ్వుతో మరీ మతిపోయింది ఆమెకు. 'ఏమిటి?—చెప్పండి ' అంది.

'నువ్వోడిపోయినట్టేనా?' ఇంకా నవ్వుతున్నాడు.

సుశీలమ్మ కోపం తెచ్చుకుంది. 'ఇదిగో—చెబితే చెప్పండి ... లేకుంటే లేదు—నాకు వంటకు టైమవుతోంది' అని ఆయుధం ప్రయోగించి; వెళ్లబోయింది.

'కుళ్లబుద్ధి...ఓడిపోయావని ఒప్పుకోవుగదా' అంటూ విష్ణుమూర్తి కాగితం ఆమె చేతికిచ్చాడు.

'ప్రియమైన విష్ణుమూర్తీ!

ఇప్పుడే నీ ఉత్తరం అందింది. రూమ్‌నంబర్ కాస్త సరీగ్గా రాసి పుణ్యం కట్టుకోబాబూ...ఉత్తరాలు చేతులు మారి చేతులుమారి వస్తున్నాయి. ఫ్రెండ్స్ పరాచికాలు భరించలేకుండా ఉన్నాను.

మొన్న రాత్రి కలలో నేను కనిపించానని రాశావు. ఏ చీరలో కనిపించానో రాయలేదేం? కాని, మొన్న రాత్రి నీ కిష్టమైన కనకాంబరం రంగుచీర కట్టుకొని పడుకున్నాను. నాకు బాగా జ్ఞాపకం; ఆ రాత్రి పడుకోబోయేముందు మా రూమ్ మేట్ అడిగింది. 'ఈ రాత్రి నువ్వు చాలా అందంగా వున్నావు సుమా...' అని; నన్ను చెంపమీద ముద్దుకూడా పెట్టుకుంది. నా కెందుకో అప్పుడు నువ్వే గుర్తొచ్చావు.

నువ్వు గుర్తు కొచ్చావనడం తప్పేమో! అసలు నిన్ను నేను ఎప్పుడు మరిచాను? ఇంకా నువ్వే నన్ను మరిచిపోతావు. నేనుకాబట్టి నీ ఉత్తరానికి యింత వెంటనే సమాధానం రాస్తున్నాను. నా జాబుకు జవాబు రాయడానికి నీకు మాత్రం వారం దినాలు కావాలి? కాదంటావు. అయితే యీ ఉత్తరానికి వెంటనే బదులు రాయి చూదాం.

రూమ్ నెంబర్. 44. ఇట్లు,
క్వీన్ మేరీ కాలేజ్ హాస్టల్ నీ
చెన్నపట్నం. సుశీల.

సుశీలమ్మ తలెత్తి చూసింది.

విష్ణుమూర్తి ఇంకా అలాగే నవ్వుతున్నాడు. ఆ నవ్వుచూసి సుశీలమ్మ ఎందుకో సిగ్గుపడింది.

మౌనంగావెళ్లి గదిలో లైట్‌కి స్విచ్‌వేసింది. పాలనురగలాంటి వెలుతురు గదంతా నిండింది.

వెలుతురు వచ్చివాలింది విష్ణుమూర్తి తలపైన. తలపైని మెరుస్తూన్న జుత్తుమీద, అతని కళ్ళలో...వెలుతురు కదిలింది.

వెలుతురు వచ్చివాలింది...అపుడే వీచిన సన్నటి చల్లగాలికి కదిలిన సుశీలమ్మ తెల్లటి ముంగురుల మీద, ఆమె పెదవులమీద.

ఎంతో కాలానికి సుశీలమ్మ మధురంగా నిశ్వసించింది. వెలుతురు కదిలి మెరిసింది.

వెలుతురు! సృష్టి మొదటిదినాన పుడమిని తాకి పులకింపజేసిన లేత బంగారపు జిలుగు వెలుతురు. అదే వెలుతురు యుగయుగాల నుండి—గుండె గుండెలో అదే వెలుతురు.

నేటికీ ఏనాటికీ అదే వయసులేని వెలుతురు!

దగ్గరగా వచ్చిన విష్ణుమూర్తి కనులలో అప్పుడు కోటిభోగిమంటల వెలుతురు చూసింది సుశీలమ్మ.

ఉలికిపడి చూసుకుంది.
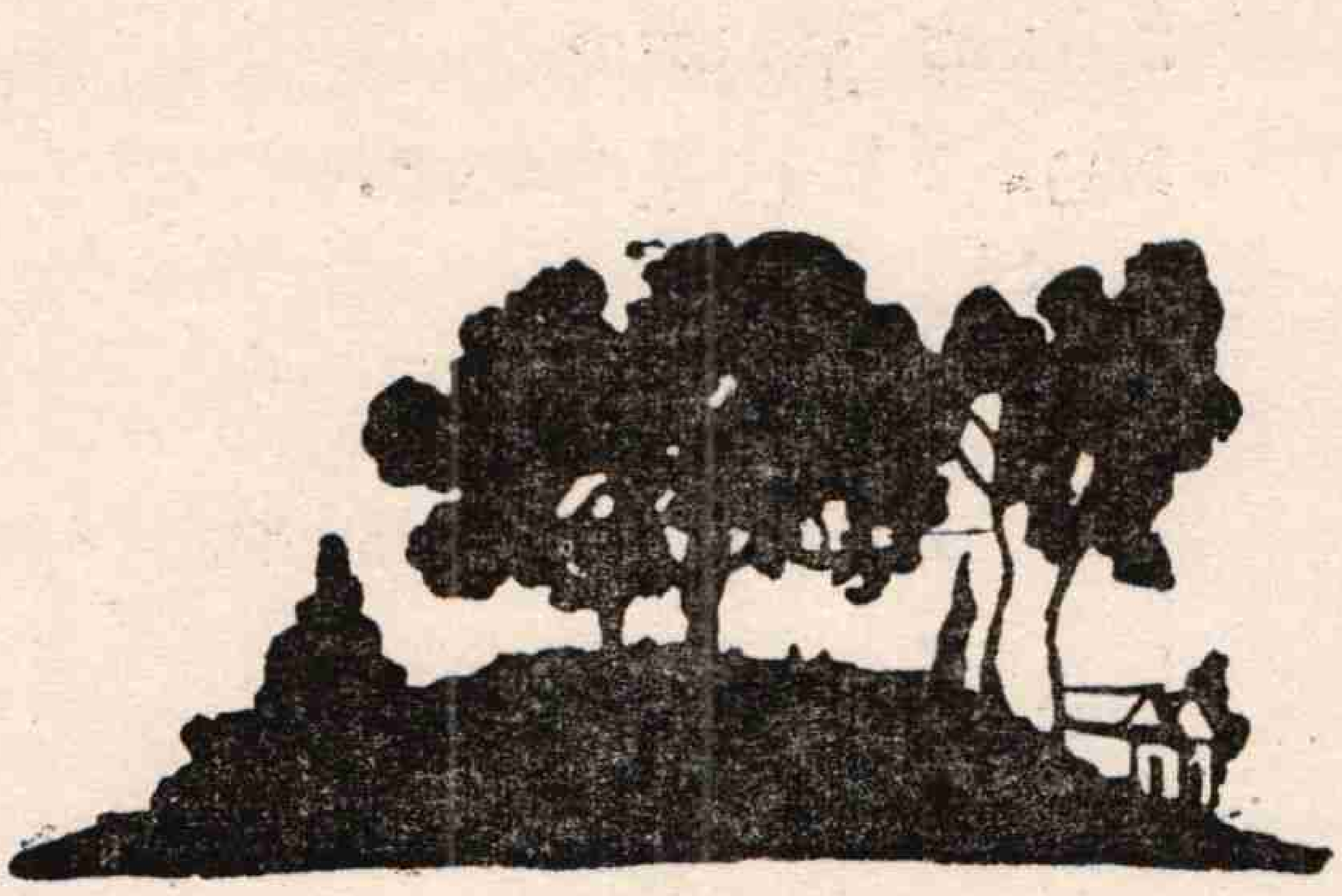
చల్లగా అతని చేతులు విడిపించుకుంది సన్నగా నవ్వింది. 'పిల్లలొస్తున్నారు—' అంది.